

PATTI CALLAHAN

ER WAS EENS
een KLEERKAST

Een roman over de wereld achter Narnia

Er was eens een kleerkast

Eerder verscheen van Patti Callahan:

Joy: de vrouw die C.S. Lewis liefhad

PATTI CALLAHAN

Er was eens
een klerkast

Roman

Vertaald door Marije Kok

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marije Kok
Ontwerp omslag: DPS
Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 297 3184 3
ISBN (e-book) 978 90 297 3185 0
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Once Upon a Wardrobe* bij Harper Muse,
een imprint van HarperCollins Focus LLC.

© 2021 by Patti Callahan Henry

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Met heel veel liefde
opgedragen aan
Bridgette Kea Rock.
Wat je leeftijd ook is, moge je nooit
te oud worden voor sprookjes.*

Mhamó

Soms zegt een sprookje
het best
wat je te zeggen hebt.

C.S. Lewis

1

George ontmoet een leeuw

*December 1950
Worcestershire, Engeland*

George Henry Devonshire is pas zeven jaar oud, maar toch kent hij de waarheid al. Ze hoeven het hem niet te vertellen: het hart waarmee hij werd geboren is niet sterk genoeg, en ze hebben alles gedaan wat ze konden. En met 'ze' bedoelt hij de dokters en de verpleegsters, zijn ouders, en zijn grote zus Megs. Als ze hem hadden kunnen redden, als ze hun eigen leven konden geven in ruil voor dat van hem, dan hadden ze dat gedaan. Dat weet hij ook. Maar dat kunnen ze niet.

De decembersneeuw buiten stapelt zich in witte golven op voor zijn slaapkamerraam. George zit rechtop in bed en leunt tegen de kussens die zijn moeder maar voor hem blijft opschudden. Naast hem staat een donker eikenhouten tafeltje met pillenpotjes, een glas water en een koud geworden kop thee die zijn moeder daar heeft laten staan. Tussen alle rommel in ligt een boek dat net is verschenen, met de titel *Het betoverde land achter de kleerkast*, geschreven door C.S. Lewis. Er staat een

leeuw op het omslag, en George kijkt vaak naar deze leeuw alsof hij de sleutel bevat tot alles wat hij wil weten.

Er is zoveel wat hij wil weten.

Ooit dacht George dat als hij maar lang genoeg zou leven om volwassen te worden, hij alle antwoorden zou krijgen. Nu gelooft hij dat volwassenen net zo weinig weten als hijzelf.

Maar de man die dit boek heeft geschreven – dit verhalenboek dat George van zijn slaapkamer naar Narnia transporteert – deze man wéét iets. Wat dat ‘iets’ precies is, is een raadsel.

De beste verhalen beginnen vaak met ‘Lang, lang geleden, in een land hier ver vandaan’, maar deze schrijver begint zijn boek met slechts vier namen – Peter, Susan, Edmund en Lucy – en een magische klerkast.

George zit te wachten tot zijn zus Megs van de universiteit naar huis komt voor het weekend, zodat hij haar kan vertellen over dit bijzondere boek, over dit witte land waar het altijd winter is maar nooit Kerst, waar dieren kunnen praten en de achterkant van een klerkast toegang geeft tot een andere wereld. Hij houdt meer van Megs dan hij in woorden kan uitdrukken.

Aan de andere kant van George’s slaapkamer staat zijn eigen alledaagse houten klerkast. Hij glipt tussen de lakens vandaan en laat zijn voeten in zijn donzige lamswollen pantoffels glijden. Zijn adem stukt zoals altijd wanneer hij zijn zwakke hartspier wakker schudt. Hij wacht tot zijn hartslag zijn plannen heeft bijgebeend en begint dan over de vloer te schuifelen. Hij legt beide handen op de brede handgrepen en opent de zware deuren.

Er zit geen spiegel aan de buitenkant van deze klerkast, zoals in het boek, alleen houtsnijwerk van bomen en vogels. De deuren kraken en George ziet zijn schamele verzameling kleren hangen. (Een jongen die voornamelijk in bed ligt, heeft niet zo

veel overhemden en broeken nodig.) Hij ziet de wollen jassen en kleren van zijn familie hangen die niet meer in de overvolle kast van zijn ouders pasten. Hij weet dat er geen geheime doorgang in deze kleerkast zit, dat hij er niet doorheen kan lopen en een besneeuwd bos zal aantreffen, en een lantaarnpaal, en een faun die hem mee zal nemen op een groot avontuur.

Wat hij wél kan doen, realiseert hij zich, is in deze kleine ruimte gaan zitten, zijn ogen sluiten en zich laten meenemen naar die denkbeeldige wereld, waar hij zijn eigen avonturen kan beleven, waar hij kan ontsnappen aan de echte wereld, waar zijn lichaam niet ouder zal worden, en waar zijn moeder niet huilt in de keuken. Ze denkt dat hij haar niet kan horen, maar dat kan hij wel.

Hij duwt de jassen, overhemden en jurken opzij en glipt naar binnen. Hij is klein van stuk, niet zo groot als een achtjarige jongen zou moeten zijn, maar wel groot genoeg om zijn benen tegen zijn borst te moeten vouwen terwijl hij helemaal naar de achterkant van de kleerkast schuift. Zonder de deur van de kast achter zich dicht te trekken, natuurlijk, want Lucy in het boek heeft hem geleerd dat je nóóit de deur van een kleerkast moet dichtdoen terwijl je erin zit.

De duisternis omhult hem, en het voelt best fijn om omringd te worden door de geur van zijn moeders rozenparfum, vermengd met mottenballen (net als in het boek) en een vage, houtachtige geur die doet denken aan het bos. Als hij achteroverleunt, voelt hij de stevige achterkant van de kleerkast en hij zucht diep. Hij sluit zijn ogen en roept het beeld op van een pratende bever die hem op de thee vraagt in een dam gemaakt van takken.

George glimlacht.

Hij is niet zo bang als zijn familie denkt. Hij heeft geen pijn, en hij verwacht ook niet dat het pijn zal doen als zijn hart

stopt met kloppen. Hij is gewoon moe, en slapen is zo erg nog niet.

Hij heeft genoeg boeken gelezen (want wat moet je anders doen in bed?) om te weten dat Narnia niet echt is, of in elk geval niet echt op de manier waarop volwassenen iets echt noemen. (Maar wat weten zij ervan?) De professor die over deze magische plek schreef, is echter wél echt, en hij woont slechts een ritje met de trein verderop in Oxford, waar Megs naar school gaat. Deze man zou de antwoorden op George' vragen weten.

Waar kwam dit land van de leeuw, de witte heks, faunen, bevers en kastelen vandaan?

Hoe was Aslan – die voor de jongen net zo echt voelde als elk ander levend wezen – terechtgekomen op de bladzijden van een boek?

De jongen voelt hoe de slaap hem besluipt, zo stil als een leeuw op jacht, en hij geeft zich eraan over, zijn handen om een pluk wilde manen geslagen (eigenlijk zijn moeders jas van konijnenbont). Een ijsskoude wereld met een besneeuwd bos omringt hem in een verhaal dat geschreven wordt achter zijn oogleden, geschetst wordt in zijn geest en schittert in zijn dromen.

2

Megs valt in een verhaal

Er was eens, en is nu nog steeds, een stad aan de oevers van de rivier de Cherwell, een stad met meer tijdloze verhalen dan welke stad dan ook. De voortkabbellende rivier begint zijn reis in Hellidon en mondt uit in de Theems in Oxford, een stad vol stenen torens en schitterende torenspitsen, waar dit verhaal en vele andere beginnen. Sommige verhalen die op deze eeuwenoude plek zijn verzonnen, steken boven de andere uit; ze rijzen op van de torens, van de stille bibliotheken en studentenkamers, van de musea en de geplaveide straten. Sommige van die verhalen worden legenden.

Mythen.

Verhalen die net zo goed onderdeel van ons uitmaken als onze botten.

Maar mij, Margaret Louise Devonshire, ook wel Megs genoemd door iedereen die me kent, kan dat eerlijk gezegd niet zo veel schelen. Mijn hart ligt bij getallen en vergelijkingen, mijn hoofd bij het oplossen van de grootste mysteries van de natuurkunde.

Het is de eerste vrijdag van december en ik zit in de trein van Oxford naar station Foregate in Worcester, dat op slechts anderhalve kilometer afstand ligt van mijn huis aan London Road. Ik ga vaker terug naar huis in de weekenden dan mijn medestudenten aan Somerville College, een van de weinige colleges in Oxford die vrouwelijke studenten toelaten, maar geen van hen heeft een broertje zoals George, en ze lijken allemaal maar wat blij te zijn om te zijn ontsnapt aan hun huizen, dorpen en steden. Ik noem ze mijn medestudenten en niet mijn vrienden, want tot nu toe is dat alles wat ze zijn. Misschien omdat ik Oxford verlaat zodra ik wat vrije tijd heb, terwijl anderen in pubs afspreken om pintjes te drinken, over politiek te debatteren, een potje te dammen en met elkaar te flirten alsof dat de gemakkelijkste zaak van de wereld is.

Ik zou geen van hun de waarheid durven vertellen. Ik mis alles aan Worcester: de manier waarop de rivier de Severn als een zilveren slang door de stad schiet; de rinkelende geluiden van de Royal Worcester-porseleinfabriek; de grote stenen brug over de rivier, glinsterend in de zon; de met heide bedekte heuvels; en de kathedraal van Worcester, waarvan de torenspitsen te midden van dat alles trots de hemel in steken.

Niet dat ik het jammer vind dat ik nu op de universiteit zit – zeker niet! Ik heb mijn hele leven keihard gewerkt om hier te komen. Zolang ik me kan herinneren heb ik maar één doel voor ogen gehad: Oxford. Ik ben zeventien, de eerste vrouw in mijn familie die naar de universiteit gaat, en ik ben er trots op dat ik een studiebeurs heb gekregen voor mijn cijfers. Al voelt het wat oneerlijk om een studiebeurs en een volledig gemeubileerde woning, compleet met slaapkamer en een kleine zitkamer, te krijgen voor iets wat me zo gemakkelijk afgaat, iets waar ik zo dol op ben.

Maar natuurlijk niet zo dol als ik op George ben.

Mijn echte thuis is ons Devonshire-huis, een stenen cottage omringd door een zelfgemaakt hek van verweerd elzenhout. Tussen de lage houten poort en de voordeur ligt een wilde tuin vol in het rond groeiende, paarse duivenkervel en dikke gelobde maanvarens verstopt onder de sneeuw. De bloembakken die pap ooit voor mama's verjaardag heeft gemaakt, hangen voor de twee zijramen, weemoedig en leeg in de winterkou.

Afgelopen herfst, toen de wereld zich klaarmaakte voor de winterslaap, werkte mama in de tuin met een hartstocht die ik in jaren niet meer had gezien, en ik geloof dat ik weet waarom: ze kan George misschien niet in leven houden, maar ze kan er wel voor zorgen dat haar bloemen en groenten blijven groeien.

Als ik vandaag aankom bij het huis waar ik mijn hele leven heb gewoond tot ik naar Oxford vertrok, kringelt er rook uit een schoorsteen aan de rechterkant van de cottage. Ik loop voorzichtig over het stenen pad dat bedekt is met sneeuw en glinstert van speldenprikjes zonlicht. Ik aarzel voordat ik mijn hand op de knop van onze blauwgeverfde voordeur leg.

Hoe ik me ook voel, voor George moet ik opgewekt overkomen.

Ik doe de deur open en een golf van warmte komt me tegemoet, begeleid door een openhaardgeur die me zo aan mijn vroege kinderjaren doet denken dat mijn knieën beginnen te knikken.

Maar ik mag niet toegeven.

Ik moet sterk zijn.

Ik doe de voordeur dicht, trek mijn jas en wanten uit, leg ze op het bankje en schop mijn regenlaarzen uit. Langzaam beweeg ik me door het huis dat ik zo goed ken. Ik zou erdoorheen kunnen rennen met mijn ogen dicht zonder de rand van het aanrecht, de keukentafel of paps grote leren stoel ook maar te raken. Zelfs geblinddoekt zou ik binnen een minuut mijn slaap-

kamer weten te vinden en onder de versleten lakens kunnen kruipen met een warme kruik, alsof ik weer tien jaar oud ben.

Als ik de keuken met de stenen muren bereik, zie ik dat die leeg is. De ketel staat op het blauwe aanrecht, naast een leeg theekopje. Op de kleine donkerhouten tafel ligt een opengeslagen detective van Dorothy L. Sayers, met de gebroken rug naar boven. Mam is halverwege een Lord Peter Wimsey-verhaal. Ik weet dat de schrijfster ook op Somerville heeft gezeten, en ik denk graag dat haar boek ons verbindt via mijn moeder.

Ik sla twee keer rechtsaf naar George' slaapkamer. Hij heeft de kamer met de grootste ramen, zodat hij naar buiten kan kijken wanneer zijn zwakke hart hem aan zijn bed gekluisterd houdt. Soms krijgt hij zo weinig lucht dat zijn lippen een akelige blauwe tint krijgen. Dit raam is zijn deur naar de buitenwereld.

Als ik zijn kamer bereik, zie ik dat er alleen platgedrukte kussens en gekreukte dekens in zijn bed liggen.

Mijn hartslag dreunt in mijn oren. Moesten ze onverwacht naar het ziekenhuis en heeft niemand tijd gehad om het me te vertellen? Het zou niet de eerste keer zijn.

Dan hoor ik mama's stem achter me. Ze klemt haar armen als een bankschroef om me heen. 'Je bent thuis!'

'Waar is George?'

Ik wijs naar zijn lege bed. Mama's blik schiet van mijn gezicht naar George' slaapkamer. Ze schrikt, roept zijn naam. Ik doe hetzelfde. Hij geeft geen antwoord. Samen haasten we ons door het kleine huisje, wat ons net zo veel tijd kost als het nog eens drie keer roepen van zijn naam.

Mam gooit de voordeur open en steekt haar hoofd naar buiten. 'Ik zie alleen jouw voetafdrukken in de sneeuw,' zegt ze, en ik hoor de opluchting in haar woorden.

Ik ren terug naar George' kamer en kijk onder zijn bed. Dan zie ik dat de deur van zijn kleerkast op een kier staat.

‘Mam, kijk!’ roep ik, terwijl ik de deur opentrek. Daar zit George, zijn knieën opgetrokken tegen zijn borst, zijn blauwe ogen recht op ons gericht.

‘Megs!’ Hij krabbelt haastig naar buiten. Ik omhels hem zo stevig als mogelijk is zonder me zorgen te hoeven maken dat ik de kleine botten in zijn borst en schouders breek.

‘Georgie Porgie.’

Ik til hem op en hij slaat zijn armen om mijn nek. Hij ruikt naar de geurzakjes met rozenblaadjes uit de kast, en ik adem zijn geur diep in. Tenger en broos als hij is, klampt hij zich aan me vast. En ik me aan hem. Ik leg hem voorzichtig terug in bed, waar hij me blijft vasthouden tot ik in de lach schiet en een kus op zijn wang druk. Ik trek de dekens op tot aan zijn kin, terwijl mam toekijkt met een blik van pure opluchting op haar gezicht.

Ik ga op de rand van George’ matras zitten, dat opzij helt onder mijn gewicht. ‘Ik heb je brief gekregen. Wat schreef je mooi over papa en de schapen die hij achternazat in de tuin! Wanneer heb je zo goed leren schrijven?’

George grijnst, zijn haar zo blond dat het wel katoen lijkt. De schemering leunt tegen het raam alsof zij zich bij ons wil voegen in de slaapkamer, en ik knip zijn bedlampje aan.

‘George,’ zeg ik zachtjes, ‘waarom had je je in de kast verstopt?’

‘Ik had me niet verstopt. Ik was aan het dromen,’ zegt hij, terwijl hij uit het raam kijkt alsof hij daar iets ziet wat wij niet kunnen zien. ‘Fantaseren.’

Mam kijkt me aan en laat met een knikje van haar hoofd weten dat ik haar naar de keuken moet volgen.

‘Ik ben zo terug.’ Ik druk een kus op George’ wang en hij sluit zijn ogen.

Mam zet de ketel op het fornuis en kijkt een paar seconden in stilte toe, waarna ze zich met betraande ogen naar me

omdraait. ‘Het komt door dat boek dat hij zich in de kleerkast verstoppt. Hij leest dat verhaal steeds maar weer opnieuw. Wil niets anders meer lezen. Zelfs zijn lievelingsboeken niet, *Pieter Konijn* en *Eekhoorn Hakketak*. Hij heeft het alleen nog maar over Narnia en de leeuw en de vier kinderen die gescheiden raken van hun ouders tijdens de oorlog. Over magie en heksen en pratende dieren. Hij wil het over niets anders meer hebben.’

‘Hebt u het gelezen?’

‘Nee, nog niet. Tante Dottie kwam het een paar dagen geleden brengen. Het is een nieuw kinderboek van die schrijver die lesgeeft aan jouw universiteit.’

‘C.S. Lewis, ja,’ zeg ik. ‘Een van zijn andere boeken, *Brieven uit de hel*, is ontzettend populair. Er komen nog meer boeken van hem, heb ik gehoord.’

‘Nou, dan kan hij maar beter opschieten. Ik weet niet of je broertje het nog zo lang...’ Nieuwe tranen springen in haar ogen, en ze veegt ze weg met de rug van haar hand.

‘Niet zulke dingen zeggen, mam. Alstublieft.’

‘Het is de waarheid.’

‘Dat weet u niet.’

De ketel begint te fluiten en mam giet kokend water over de theeblaadjes in het zilveren zeefje, waarna ze even naar de stoom kijkt die opstijgt vanaf het kopje. ‘Ga nou maar. Neem je kop thee mee en ga bij je broertje zitten.’

Ze slaat haar versleten grijze vest strakker om zich heen en knoopt het dicht bij de hals, alsof ze zichzelf bijeen probeert te houden met de shetlandwol van haar vaders vroegere boerderijlammetjes. Ik druk een kus op haar rode wang, waarna ze een linnen zakdoek tevoorschijn haalt, haar ogen droogdept en met een toeterend geluid haar neus snuit. We schieten allebei in de lach.

‘Ga nou maar,’ zegt ze.

Zijn kamer is warm. Overdag is het de zonnigste plek in huis – ondraaglijk gedurende een paar weken in de zomer en heerlijk warm in de winter. Hij heeft de vorm van een perfect vierkant (en ik weet hoe een perfect vierkant eruitziet) met gepleisterde muren die ivoorkleurig zijn geschilderd. Het eikenhouten eenpersoonsbed is gemaakt door onze grootvader Devonshire en heeft vier palen die de lucht in steken als de toren van Magdalen College. Op de vloer van zelf gekapt eikenhout ligt een tapijt van schapenwol, pluizig op de plekken waar niet vaak gelopen wordt en platgetrapt op het stuk waar onze voeten steeds maar weer overheen bewegen. De deken op zijn bed is gestreept, afwisselend blauw en groen, en is hoog opgetrokken over de schone, witte linnen lakens die door mama glad zijn gestreken. De kleerkast tegenover het bed, tussen de twee ramen in, was vroeger van mams zus Dot-tie, en de deuren bevatten houtsnijwerk van bomen, vogels en een open plek in het bos. Ik bedenk dat elk van deze voorwerpen deel uitmaakt van onze familie, stuk voor stuk gemaakt door of doorgegeven via een Devonshire- of MacAllister-lijn die nu bij ons uitkomt.

George’ gezicht staat kalm en hij rust lichtjes op zijn kussen, alsof hij niet genoeg weegt om de donsveren erin te doen indeuken. Zijn ogen zijn gesloten en ik kijk toe terwijl hij slaapt. Ontspannen ademt hij in en uit.

‘George,’ fluister ik.

Hij doet zijn ogen open en grijnst breed. ‘Ik wist wel dat je naar huis zou komen als ik het vroeg. Dat zei ik ook tegen mama.’

‘Waarom zou ik niet naar huis komen?’ Ik pak zijn hand.

‘Mama zegt dat je het te druk hebt met school. Wiskudententamens zijn heel moeilijk, zegt ze.’

‘Dat klopt, maar ik ben er toch.’

‘Ik wil dat je iets voor me doet.’ Hij klinkt als een oude man, of misschien niet oud, maar wel net zoals pap.

‘Zeg het maar.’ Ik laat me op de harde houten stoel naast zijn bed zakken.

‘Heb je hem ooit gezien?’ vraagt hij.

‘Wie?’

‘De man die over Narnia schrijft. De man die het boek heeft geschreven.’

‘C.S. Lewis. Ja, ik zie hem best vaak. Hij loopt altijd heel snel over High Street en Parks Road, met zijn pijp en zijn wandelstok, alsof hij altijd ergens te laat voor is.’

George staart me aan. ‘Ik wil dat je hem een vraag stelt.’

‘George, ik ken hem niet echt. Ik zie hem alleen zo nu en dan lopen. Hij geeft college op Magdalen, maar daar laten ze geen vrouwelijke studenten toe. Ik zit op Somerville. Het ligt misschien maar een paar kilometer van elkaar af, maar het is een wereld van verschil.’

‘Maar het hoort bij elkaar. Het is de Universiteit van Oxford.’

Daar kan ik niets tegen inbrengen. Dus besluit ik toe te geven. ‘Wat wil je dat ik hem vraag?’

‘Waar komt Narnia vandaan?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Heb je het gelezen?’ Hij zegt het alsof zijn vraag het antwoord is.

Ik schud mijn hoofd. ‘Het is een kinderboek. Al mijn tijd gaat op aan natuurkunde en de manier waarop getallen het universum bij elkaar houden. Ik leer over Einsteins theorieën en... ik heb geen tijd voor kinderboeken.’

‘Je hebt het niet vaak mis, zus, maar deze keer wel. Het is geen kinderboek. Zo ziet het er misschien wel uit, maar het is

een boek voor iedereen. Alsjeblieft, Megs. Ik moet weten of Narnia écht is.'

'Natuurlijk is het niet echt. Het is een verhaal, net zoals *Eekhoorn Hakketak* en dat boek dat je zo leuk vindt over dat meisje dat in een gat in de grond valt.'

'Alice,' zegt hij. 'Maar dit is anders. Ik weet dat je denkt dat de hele wereld bij elkaar wordt gehouden door een of andere wiskundige formule.' Ik hoor een ergernis in zijn stem die ik niet van hem gewend ben. 'Maar ik heb hier veel over nagedacht, en ik denk dat de wereld bij elkaar wordt gehouden door verhalen, niet door al die vergelijkingen waar jij de hele dag naar kijkt.' Hij is zelden boos, en ik betwijfel of dit echte woede is, maar toch zie ik iets fels flikkeren in zijn ogen.

'Aha, ik begrijp het.' Ik voel mijn wenkbrauwen omhoog schieten. 'Je hebt hier serieus over nagedacht.'

'Alsjeblieft. Vraag het gewoon aan professor Lewis, Megs. Dit boek dat hij heeft geschreven is anders. Het is net zo echt als papa's appelboom buiten, net zo echt als mama's bloemen, net zo echt als dit huis! Ik moet weten waar het vandaan komt.'

Meer hoeft George niet te zeggen, want ik besef dat het antwoord dat hij wil een zaak van leven of dood is voor hem. Als mijn kleine broertje wil weten waar Narnia vandaan komt, dan zal ik het uitzoeken.

'Ik zal het hem vragen. Dat beloof ik.'

Vanaf dat moment glipt het weekend tussen mijn vingers door alsof ik me probeer vast te klampen aan ochtendmist. Ik blijf bij George en studeer tot mijn ogen branden. Op zachte pantoffels en in een oude wollen trui slof ik door het huis. Soms denk ik aan de anderen op de universiteit die gezellig bij elkaar zitten, en dan voel ik me zo afgezonderd van hen. Het is niet alsof ik de plooirokken en schattige vestjes die op dit moment helemaal hip zijn niet wil dragen en geen gevatte

gesprekken wil voeren met knappe jongens in gilet, maar zo zit ik gewoon niet in elkaar. Het voelt allemaal zo ongemakkelijk voor me. Ik begrijp niet hoe meisjes hun haar in een gladde paardenstaart krijgen of getoupeerd kunnen dragen, terwijl mijn donkere krullen in het rond springen rondom mijn bolle gezicht. Hun huid is glad als porselein, terwijl de sproeten op mijn neus en wangen zelfs niet te verstoppen zijn onder een laagje poeder. Ze noemen me schattig; ik heb het ze horen zeggen. Maar niet mooi, dat zeggen ze nooit.

Als het om wiskunde gaat, maakt het niet uit hoe ik eruitzie of wat ik draag, en dat is waar ik me het hele weekend mee bezig heb gehouden. Op zondag, vlak voor ik me klaarmaak om te vertrekken, ga ik zitten en open het boek dat mijn kleine broertje zo in beslag neemt, dat ervoor zorgt dat hij zich verstoppt in de kleerkast en me vertelt over faunen en bevers en winters waarin het nooit Kerst wordt.

‘Ik kan je nog wel even wat voorlezen voor ik naar het station ga,’ zeg ik tegen hem. ‘Zou je dat leuk vinden?’

Hij glimlacht. ‘Ja.’

“‘Er waren eens vier kinderen die Peter, Susan, Edmund en Lucy hetten...’”

Het was mijn bedoeling om maar een paar minuutjes te lezen, om hem te laten zien dat mijn leven echt niet alleen maar om wiskunde draait, dat ik prima een sprookje voor kan lezen, net als ieder ander. Een paar minuutjes, zei ik.

Een paar maar.

Maar als ik uren later opkijk, heb ik mijn trein gemist en klinken de laatste pagina's na in de kamer. De laatste regels vervagen door mijn tranen, en ik begrijp mijn broertje. Ik begrijp het allemaal.

We móéten erachter zien te komen waar Narnia vandaan komt.